

DOKOŘÁN

ŘÍJEN
2020
CENA 48,- Kč

Vážení divadelní přátelé,

sice si často říkám: „Změna je život a kde není změny, není živo...“, ale jak se vše kolem mě proměňuje v současné době, je vskutku nebývalé. To, co se mi dnes má jevit jako jisté, zítřek promění v opak. Tempo, s nímž se před minutou zneplatnil včerejší zákon, aby jej nahradil nový, jenž je následně během pár hodin znovu odvržený, je pro mě opovrženímhodně překotné...

Neumím si představit, že bychom s použitím obdobné metody „pokus-omyl“ fungovali u nás v divadle.

Autor dramatického textu, který usedá za svůj pracovní stůl, musí mít **koncept**. Ne hlavně atraktivní příběh, ale především myšlenku, proč a za jakým účelem se chápe pera.

Jestliže se mu jeho dílo podaří napsat natolik dobře, že jím zaujme divadelního režiséra, ten, aby ono dílo úspěšně zrealizoval, musí mít **koncept**, jak to učinit. S ním musí seznámit členy celého realizačního týmu tak, aby každá jednotlivá součást budoucí inscenace pomohla vytvořit jednotlivý a účinný celek.

A tak v duchu režijního konceptu inscenace musí svůj **koncept** připravit a při následné materializaci jej dodržet autorův scénů, kostýmů, hudby, choreografie atd. atd.

Pak přichází na řadu nastudování díla do jeho scénické podoby a každý z herců, což jsou vlastně ti nejdůležitější nositelé divadelního sdělení, musí mít svůj **koncept** role, kterou hraje. A přitom každý jednotlivý herecký koncept musí být v souladu s rozličnými koncepty všech dalších hereckých kolegů účastnících se na inscenaci.

A z toho všeho prostě vyplývá, že např. jako režisér (ale z onoho početného týmu ani nikdo další) nemohu přijít uprostřed společné práce (nastudování jedné inscenace, které obvykle trvá 6 až 8 týdnů) s tím, že jsem se rozmyslel a vytvořil koncept nový, a to i tehdy, pakliže by se jednalo o koncept lepší. Proto tak v našem prostředí dbáme na přepečlivou přípravu, na maximální profesionalitu i na to, abychom vždy spolupracovali s kolegy, v němž máme absolutní důvěru. Významný německý divadelník Bertolt Brecht kdysi řekl: „Divadlo dělají předem domluvení lidé.“

Z vlastních zkušeností vím, že to takto funguje i v nemocnicích a na jejich operačních sálech, v dobrých autoservisech, na školách i v nepřeberně mnoha dalších institucích, kde mají lidé pro svou společnou práci jasný **koncept**, na němž jsou všichni zúčastnění dopředu domluveni.

A účelem takovéto dohody v jakémkoli lidském společenství není nic jiného než úspěšný konečný výsledek našeho počínání. I vládnutí národu či zemi je profese, která musí mít svůj dlouhodobý (!) a jasný **koncept**, s nímž nesmí otrást např. obava o výsledek v následujících volbách.

Ano, „tempora mutantur et nos mutantur in illis“ – nebo taky „časy se mění a my se měníme v nich“. To je zajisté pravda, avšak jiná lidská moudrost praví: „Čeho je hodně, toho je příliš.“

Za všechny kolegy z našeho divadla se na setkání s vámi při našich inscenacích těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

Divadelní maminky mají mnoho důvodů k radosti

Focení plakátu Pretty Woman

Stalo se...

Tisková konference k dramatu Noc pastýřů

▶ *Stanislav Moša představil na zahajovací zkoušce také scénografickou koncepci Christopa Weyerse romantického muzikálu Pretty Woman*

Daniel Kyzlink křtí CD kapely KABINET (Eva Ventrubová, Petr Hloušek)

▶ *Na zahajovací zkoušce komedie Bella Figura přivítali režisér Mikuláš Tyc a dramaturg Jan Šotkovský i Zdenu Herfortovou, která se na zkoušení už moc těší.*

1953–1960

Kolotoč přejmenování skončí 1. 9. 1954 – pro příštích více než třicet let ponese soubor název **Divadlo bratří Mrštíků** (nápad na přejmenování vzešel od nového dramaturga souboru Bořivoje Srby). Ten je vůbec během svého působení (1954–1959) podstatnou osobností souboru – jeho dramaturgie v boji o divácký zájem sází hlavně na literárně kvalitní moderní světovou dramaturgiu (O'Neill, Wilde, Brecht, Lorca, Zweig, Čapek) pro brněnské publikum a tradiční klasiku pro venkovské publikum na zájezdových štacích. Jako komediální režisér se osvědčuje Ladislav Panovec (Shawův *Pyg-*

malion a *Čokoládový hrdina*, Lope de Vegův *Taneční mistr*). Z JAMU přichází do souboru Libuše Billová, Jaroslav Dufek či Jiří Tomek, trvalými oporami souboru jsou Dagmar Pistorová, Helena Trýbová, Jiřina Prokšová, Jiří Dušek nebo Karel Adam, krátce se zde objeví Ladislav Lakomý a Josef Somr. Významným mezníkem je působení děkana JAMU Antonína Kurše v roli uměleckého šéfa (1957–60). Ukončí je Kuršova nenadálá smrt – vrcholem jeho působení zůstane česká premiéra Brechtova *Dobrého člověka ze Sečuanu* (1959) s Dufkem, Pistorovou a Josefem Somrem v hlavních rolích.

Lope de Vega / Taneční mistr (1957)
režie Ladislav Panovec
Jana Hlíňáková (Florela), Jaroslav Dufek (Aldemaro)

Bertolt Brecht / Dobrý člověk ze Sečuanu (1959)
režie Antonín Kurš
Josef Somr (Wang), Jiří Dušek (Holič),
Markéta Rauschgoldová (Majitelka domu),
Dagmar Pistorová (Šen Te/Šuej Ta), Miroslav
Knoz (Strážník) a Zdeněk Braunschläger
(Nezaměstnaný)

Marta a Michal Matějovi

Divadelní manželství potřebuje manažera

Vždycky, když mám dělat rozhovor s partnerskou dvojicí, je domluva schůzky tvrdým oříškem. Protože se jedná o lidi, kteří toho mají prostě moc. Většinou jsou v generálovém týdnu nebo jinak vyčíženém období a samozřejmě do toho musí řešit, jak vše skloubit s hlídáním dětí. Snažím se totiž, aby rozhovor probíhal společně, protože to má prostě své neodolatelné kouzlo. Manželé o sobě mluví hezky a společně se opravují a korigují tvrzení toho druhého. A nejlepší to pak je, když jsou všemu přítomny ještě jejich ratolesti. Návštěva manželů Matějových mi všechna tato očekávání zcela splnila. První termín prostě nevyšel (Míša měl velkou poradu o obsazení muzikálu *Pretty Woman*) a další schůzka se mohla uskutečnit jen s jejich dětmi. Nadšeně jsem souhlasila. Třiletá Marianka s pětiletým Štěpánkem dostali pastelky (ano, jsem na děti připravena), spoustu prázdných papírů (občas prostě tiskárna vyjede nějaký nesmysl a na druhou stranu se dá pěkně kreslit) a těšila jsem se na jejich výtvary. A bylo jasné, že hned první otázka se bude týkat rodiny a dětí.

Marti, je to teprve rok, co ses vrátila z mateřské dovolené. Jak dlouho jsi byla doma s dětmi a který titul jsi po mateřské nastudovala jako první?

Marta: Prvním titulem byla *Poslední loď*. Po ní pak přišly inscenace *RENT*, *Nine*, *Mamma Mia!* a další. S dětmi jsem byla doma pouze čtyři roky a musím říct, že kontakt s divadlem jsem neztratila. Už když bylo Štěpánkovi sedm měsíců, odskočila jsem si zahrát komedii *Dvojitá rezervace*. To si pamatuji do teď. Štěpánka mi hlídala kamarádka a celou dobu ho musela nosit v náručí, protože to celé probřečel. Ale zvládli to ☺ Je také pravdou, že po dobu mé mateřské jsme se s Míšou moc nepotkávali, protože o co víc já jsem byla doma, o to míň se on doma vyskytoval. Prostě dostal spoustu práce, a tak jsme měli takové setkávací manželství...

Do rozhovoru vpadne malá Marianka, aby mamince ukázala svůj výtvar. Marta dcerku pochválí a Míša ji motivuje, že pokud se bude ještě víc snažit, dostane se určitě její kresba do Dokořánu.

...Před dvěma lety nastoupil Štěpánek do školky, Míša dostal choreografii muzikálu *RENT* a já jej začala zkoušet. A musím říct, že nastalo velmi zběsilé období. Držela jsem se po celou dobu a ve chvíli, kdy začaly prázdniny, moje tělo začalo stávkovat a skončila jsem dvakrát na antibiotikách. Tělo prostě vědělo, že už není v takovém zápalu, a tak jsem to odnesla hned dvakrát po sobě. Ona ta organizace rodiny, dojíždě-

ní ze Slavkova a domluva hlídání dětí (moji rodiče ještě pracují a Míšovi rodiče jsou daleko) je dosti složitá záležitost. Ale už jsme to vychytali a vše si pěkně sedlo. Hodně mi pomáhá moje maminka, která může hlídat alespoň o víkendech, takže se snažím své účinkování směřovat na tyhle dny, a v generálovém týdnu už jsou děti naučené trávit čas u mých rodičů. To prostě jinak nejde. A když jsou mí rodiče v práci, tak děti část dne hlídá moje babička, která kdysi pracovala v mateřské škole a vše bere velmi zodpovědně. Například si dělá přípravy a po celou dobu se dětem plně věnuje ☺ Je prostě skvělá!

Míša vpadá do rozhovoru: Martička je prostě taková manažerka. Já ani nevím, co hraji. Ona mi naplánuje celý měsíc i s alternacemi a pak mi jen řekne, které termíny účinkování mohu nahlásit v divadle. Já už ani nevím, kdy mám své pracovní schůzky. Martička vše naplánuje a jen mi to vždy včas nahlásí.

Marta se směje: Ano, jsem taková rodinná manažerka. S bydlením mimo Brno je to samozřejmě vše složitější, takže musím plánovat a organizovat dlouho dopředu. A musím zajistit a dostatečně důrazně svému muži připomínat, že když mám já něco důležitého, tak on musí zůstat doma nebo vyzvednout děti...

Michal: No ještě se nikdy nestalo, že bych na děti zapomněl!

Marta: Ne, to se nestalo!

Michal (potichu dodává): Možná zítra... ☺ Ale dnes už jsou mobily a oni by mi zavolali, abych si své děti vyzvedl. Navíc to máme v rodině. Můj táta na mě takto jednou zapomněl ☺

Marta: Je pravdou, že máme ve Slavkově spoustu kamarádů, kteří nám hodně pomáhají a zaskočí, když je potřeba.

Mišo, teď trochu o tobě. Ty jsi byl původně pouze tanečník. Kdy jsi dostal první choreografickou práci a kdo ti ji nabídl?

Michal: Mou první velkou prací byla choreografie muzikálu *Donaha!*. Přišel za mnou Stano Slovák a nabídl mi ji. Jak na to ale přišel, vlastně vůbec netuším.

Marta: Nebyly v té době naše choreografky na mateřské?

Michal: Asi ano. Nebyla k tomu nějaká dlouhá cesta. I když... je pravdou, že menší práce jsem dělal ještě předtím. Dělal jsem asistenta choreografu Vládovi Kloubkovi nebo Peni Kratochvilové na *Sněhurce*, menší práce pro nějaké koncerty. Takže když nad tím přemýšlím, vlastně to byl nějaký přirozený vývoj a asi proto mi tenkrát Stano nabídl choreografii celého muzikálu.

Jak přistupuješ k choreografii?

Michal: Vysvětlovat laikovi, jak přistupuji k choreografii, je pro mě hrozně zábavné. Pro mě je důležité, co mi o celém díle řekne režisér. Předestře mi nějakou svoji představu a já se pak snažím tuto jeho vizi naplnit. A pak se ponořím do hudby, kterou poslouchám, a přemýšlím, jak by vypadaly jednotlivé tance.

Je pro tebe důležité, které konkrétní lidi máš k dispozici?

Michal: Samozřejmě. Je to vždy důležitý faktor. Pokud nemám k dispozici vyložené tanečníky, přizpůsobím choreografii samozřejmě jejich možnostem. Ale pokud je ve skupině tanečníků jednotlivců, který s tím má větší problémy, jsem opravdu nekompromisní a musí tvrdě makat, aby se vše naučil. Je to ale dobré i pro něj. Musím ovšem říct, že v našem divadle není nikdo, kdo by něco nezvládal. Pracuji s partou neuvěřitelných profesionálů a všichni dávají své práci maximum.

Tvé choreografie se liší charakterem a jsou přizpůsobeny svému dílu. Asi nejvýraznějším počinem je ale choreografie pro muzikál *Ráj*. Jak jsi přistupoval k této práci?

Michal: To bylo velmi specifické. Celá moje práce začala hodně dluho před začátkem zkoušení. Probíral jsem vše s autorem hudby Zdenkem Mertou, který měl svou vlastní představu. Právě on mě navedl k tomu, aby vše bylo podřízeno nějakému atavismu, animálnosti, syrovosti. Takže jsem začal hledat inspiraci třeba v maorských tanečních haka, v prapůvodních kořenech lidského tance. A musím říct, že potom už šlo všechno samo. Hodně mě naváděla hudba, která je velmi nosná. Pro mě je při tvorbě choreografie nejdůležitější nejtít „proti srsti“ celého vyprávění. Dříve jsem tančil show dance, jehož základem je sice plytký příběh, ale velké efekty, to vše v relativně krátkém čase. Jenže divadlo je něco jiného. Je určitě možné sestavit nádherný tanec, který je postaven na velkých efektech, ale myslím si, že to divadlu prostě nesluší. Pokud bych něco takového udělal třeba v muzikálu *Poslední loď*, tak by to naprosto zničilo příběh, který je tím hlavním a nosným tématem. Myslím si, že by choreograf měl tyto věci cítit a svoji choreografií podpořit a dotvořit celkový obraz. Něco jiného je to například u muzikálu *Cats/Kočky*, který je postaven hlavně na tanečních choreografiích, ale většina muzikálů vypráví příběh a zde by opravdu neměla choreografie vyčnívat. Já si to představuji tak, že pokud by byl někde nadpis, kde by každé jedno písmenko bylo napsáno jiným fontem a jinou velikostí, bylo by to strašně nepřehledné a nedalo by se to číst. Stejně tak funguje i divadlo. Musí držet jeden formát a potom je to pro diváka srozumitelné. Pokud nějaká složka příliš vyčnívá, nabourává to celek a je to vždy v neprospěch inscenace.

Vracím se otázkou k Martě, která byla před nástupem na mateřskou dovolenou velmi vytíženou herečkou, hrající hlavní role. Zajímalo mě, jaký je rozdíl mezi obdobím před mateřskou dovolenou a po ní.

Marta: Tak v první řadě jsou velmi odlišná. Před dětmi jsem se starala jen o sebe...

Michal: A trochu i o mě!

Marta: Samozřejmě i o Mišu. Vždyť my jsme spolu již 12 let! Ale poté, co jsem se stala maminkou, velmi striktně odděluji rodinu od práce. Mám prostě dva světy. Ačkoliv divadlo nesmírně miluji, nejsem mu už tak bezmezně oddaná. Dříve mi nevadilo, že jsem veškerý čas trávil v divadle. Vždyť my jsme bydleli v divadelní ubytovně a do práce jsme chodili takřkajíc „v papučích“. Ale teď je vše odděleno a nemohu se divadlu tak plně věnovat, což je při dvou dětech logické. Divadlo je pro mě ale velké odreagování od těch běžných rodinných starostí, od mé manažerské role matky a manželky. Mám to za odměnu a obrovsky se na to těším. Ta naše dvě blondátá stvořeníčka dokážou člověka pěkně uondat, a tak se prostě ráda od těch všedních starostí odreaguji v práci, kterou miluji.

Naše povídání už bylo pro Štěpánka moc dlouhé, tak nám přinesl ukázat svůj výtvar. A protože rodiče zrovna vzpomínali na jeho herecké účinkování na našich prknech (v sedmi měsících byl to roztomilé miminko, které se narodilo v elfím světě z obrovské kytice v muzikálu *Let snů LILD*), nedalo mi to a zeptala jsem se i jeho. Štěpánku, čím chceš v životě být? Bavilo by tě být hercem?

Štěpánek se na mě dlouho díval a pak vyhrknul, že bude vědec. Prý pro mámu vymyslí nějakou kouli, která za ni bude chystat svatčiny. A taky prý vynalezne lék proti stárnutí, což jsem nadšeně přivítala. Také se vyjádřil k existenci mladší sestřičky, že je to fajn, ale někdy ne ☹️ A když jsem se ho zeptala, jestli chodí s taťkou a mamkou do divadla, tak se do všeho vložila Marianka a volala na mě, že brácha do divadla chodí s mámou, s tátou a s ní. Debata s dětmi by jistě vydržela na dlouho, ale já se chtěla ještě Marty zeptat na její poslední roli v nádherném muzikálu *Grand Hotel*.

Marti, řekni mi něco o tvé roli a vůbec o tomto titulu?

Marta: Po delší době jsem dostala roli, která má poměrně velkou plochu, a jsem za to hod-

ně vděčná. *Grand Hotel* je nádherný muzikál, který má nesmírné kouzlo spočívající v době, ve které se odehrává – v roce 1928 – a s ní je spojena nejen úžasná hudba, ale také kostýmy. A protože děj probíhá v luxusním hotelu, je skvostná i výprava. Muzikál je navíc kouzelný tím, jak se jednotlivé příběhy prolínají mezi sebou. Moje postava se jmenuje Frieda Flamm, je to mladá zapisovatelka, která pochází z chudých poměrů, a jejím snem je stát se filmovou hvězdou. Zpočátku se zdá, že je ochotná za svůj sen zaplatit jakoukoliv cenu, aby nakonec zjistila, že jsou meze, které není ochotna překročit. Jsem z *Grand Hotelu* nadšená, protože je to typický velký muzikál s nádhernou hudbou, plnou skvělých árií. A první představení, která jsme již odehráli, dávají tušit, že se bude líbit i našim divákům. Byť se chudáci musí potit v rouškách, na konci každého představení nás odmění bouřlivým potleskem. Jsme z tohoto orouškovaného stavu trochu nešťastní, protože nevidíme divákům do tváře a je pro nás nesmírně složité odhadnout, jestli se vlastně muzikál lidem líbí nebo ne. Rouška vytváří ohromnou bariéru mezi hledištěm a námi. Ale nakonec se vždy spustí velký aplaus a nám spadne kámen ze srdce, že to publikum, ze kterého vidíme jen oči a nepoznáme výraz jejich tváře, je s naším výkonem spokojeno.

Nemohli jsme skončit více příznačně. Doba koronavirová zasahuje do všech oblastí lidského života a divadlo je poznamenáno mnohými způsoby, hlavně těmi organizačními, ale posouvá také hranici vnímání onoho úžasného zážitku, kterým divadelní představení je. Nenechte si jej tím ale nabourat a přijďte se podívat do našeho hlediště. Třeba právě na Martu Matějovou jako Friedu Flamm a Mišu Matěje v roli tanečníka v úžasném muzikálu *Grand Hotel*.

P.S.: Výtvarné výtvary Marianky a Štěpánka mám na nástěnce v kanceláři, jen Marianka svůj výtvar rozstříhala na malé kousičky, takže mám nyní úžasně puzzle!

*Text: Helena Brzobohatá,
foto: Tino Kratochvil*

Divadlo, to není jen budova a inscenace na repertoáru, ale především lidé. Pro některé se Městské divadlo v Brně stalo odrazovým můstkem, jiní zde prožili svá nejlepší léta a mnozí mu věnovali svůj celý profesní a někdy i soukromý život. Vděk, uznání a úcta k jejich práci se zhmotnily v Tabuli cti, kterou během oslav 75. výročí MdB odhalili společně s ředitelem Stanislavem Mošou a primátorkou města Brna Markétou Vaňkovou zasloužilí herci a herečky Marcela Dürrová, Jana Gazdíková, Drahomíra Kočová, Zdeněk Bureš, Jiří Dušek Čech, Jan Kučera, Jaroslav Kuneš a Ladislav Mareček. Jak vzpomínají na uplynulá léta v MdB a co přejí svému divadlu do let budoucích?

Jan Kučera: Těch historek bylo strašně moc. Já mám pocit, že dřív bylo u divadla víc srandy. Dělalí jsme si potvorský věci, třeba když se hrál *Lumpacivagabundus*, nosil Jaroslav Kuneš takovou tašku. My jsme nelenili, čtyři velký kvichy jsme mu do té tašky dali. A takovéhle blbosti se dělaly. Bavili jsme se a hrálo se dobré divadlo.

Divadlu přeju, aby žilo. Aby neumíralo a aby žilo ještě líp než dnes. Já jsem tady strávil čtyřicet sezón. Měl jsem i nabídku, ale zůstal jsem tady a byl jsem rád. Herecký život je vždycky složitý, ale byl krásný.

Zdeněk Bureš: Já nic nevím, protože jsem z divadla čerstvě v rekonvalescenci, ještě to není ani rok. Takže mám úplně prázdnou hlavu, teprve se z toho dostávám. A co bych popřál? No ježišmarja, ať to pokračuje tak, jak máme – máme, ještě pořád to říkám – tak, jak je tady nastartováno. Odešel jsem, ale vůbec se o to divadlo nebojím, protože jsou tady úžasně talentovaní herci, a já jim strašně přeju, aby nevyhořeli.

Marcela Dürrová: Ráda vzpomínám na hru *Třináct vůní*. Režíroval to Standa Moša a hrála jsem holku puberťačku, ale bylo mi

*Jiří Morávek, Stanislav Moša,
Jana Gazdíková, Jaroslav Kuneš,
Jan Kučera, Jiří Dušek Čech,
Marcela Dürrová, Karel Mišurec*

Tabuli cti slavnostně odhalila primátorka Markéta Vaňková

Jiří Dušek Čech

drahně ke čtyřicítce. Bylo to pěkné představení, velká legrace a velká radost, mám na to moc krásné vzpomínky. Divadlu bych popřála, aby bylo živé, aby to nebyla žádná fosilie. Aby sem chodili lidi a aby repertoár byl barevný.

Drahomíra Kočová: Já už v divadle nejsem dlouho, utekla jsem k dabingu a věnovala se spíš tomu. Ale přijde mi to teď takové trochu přísnější. Předtím přece jen ty úlety byly. Třeba když jsme na začátku zkoušky řekli: Pane režisére, nám se nechce zkoušet. A on říká: No děcka, ale něco za to. Tak jsme mu tam dali flašku šampaňského a on: Jo, dobrý, jdeme pařit. Ne že bychom byli alkoholici, ale někdy se to tak sešlo, no. Takže to bylo fajn.

Divadlu přeju určitě krásné hry a bezvadné režiséry – na tom hodně záleží, aby si rozuměli s herci. Ale jinak si myslím, že tohle divadlo má strašně dobrou pověst. Teď žiju spíš v Praze, ale muzikálům tady jednoznačně

ně fandím. Fakt je tady všechno – zpěv, herectví, tanec, je to opravdu to kompaktní divadlo, které má být. A to se mi hrozně líbí.

Jiří Dušek Čech: Já už jsem divadelní stařeček, mně je 96 roků. Byl to krásný život, teď už je po něm. A jenom se dívám, jak ti ostatní pokračují.

Jaroslav Kuneš: Když jsem přišel do tohoto divadla v roce 1964 a jeli jsme na první zájezd s Goldoniho hrou *Vějíř*, tak jsme se vybourali. Obrátili jsme se na střechu. Byla to docela sranda, protože jsme se k sobě chovali strašně hezky, nikomu se v podstatě nic

hrozného nestalo a od té doby jsme byli takoví stmelenejší. Divadlo jsme milovali, v divadle je vždycky legrace a nervy a já nevím co všechno, bez toho by to nebylo divadlo. Byli lidé, kteří chodili na každé představení, protože věděli, že tam vždycky bude něco trošičku jiného. Tak ať to divadlu slouží a ať je pořád živé. Hodně štěstí.

Jana Gazdíková: Tohle divadlo je pro mě jako domov. Kdysi když jsem byla ještě úplně mladá a dělala jsem pedagogickou školu, napsala jsem si do deníku citát Kajetána Tyla: *Ta naše láska k divadlu, cit mocný, stálý, čistý, jako by každý z nás tam na jevišti měl kousek domova i s vůní rodných stěn*. Teď už jsem starší, ale to divadlo je pro mě opravdu jako domov. Když sem přijdu a můžu hrát, tak žiju. A co jsem zažila se svými kolegy? Všechny mám ráda, vzpomínám na ně, někteří už umřeli a hrozně mě to bolí, když si uvědomím, jak ten život běží. Ale asi to tak musí být.

Divadlu bych popřála, aby chodili lidi, to je nejdůležitější. Aby herci byli šťastní, aby byly krásné inscenace. Myslím si, že toto divadlo má potenciál být úplně úžasné.

Ladislav Mareček: V tomhle divadle jsem žil od roku 1967. Bylo to zajímavé, bylo to poutavé. Pamatuji a velmi rád vzpomínám na minulého ředitele pana Páska či na Pavla Rímského, se kterými jsem měl tu čest spolupracovat. Potom přišel Standa Moša, ale to už bylo v mé závěrečné fázi. Teď už jsem důchodce, který si tady u vás občas ještě něco skočil.

Přeji divadlu všechno dobré. Plno diváků v sále, aby nás opustil koronavirus a diváci znovu začali chodit. Už jsem toho u divadla taky dost zažil a byly chudé roky i roky řekněme bohatší. Takže teď bych jenom přál, aby ty roky byly bohatší a bohatší a bohatší, po všech stránkách.

Text: Lenka Kovářiková, foto: Tino Kratochvil

romantický
muzikál

Starý známý pohádkový příběh praví: pohledná, milá a chytrá dívka z velmi chudých poměrů se setká s bohatým, okouzlejícím, možná trošku snobským mužem. Ačkoli je dělí propastné společenské rozdíly, zamilují se do sebe a jeden druhého změni. Všichni jsme to slyšeli jako malí. Ale tentokrát se nejedná o pohádku o Popelce, je to ovšem příběh stejně oblíbený a světoznámý. Film *Pretty Woman* zamýšlel původně jeho autor jako temné sociální drama o těžkém životě prostitutek s názvem „3000 dolarů“. Poté, co se stala producentem společnost Walt Disney, se změnil název i koncept na romantickou komedii o prostitutce Vivian a businessmanu Edwardovi a této změny jistě nikdy nikdo nelitoval. Snímek Garryho Marshalla z roku 1990, ve kterém zazařili Julia Roberts a Richard Gere, totiž stál pouhých 14 milionů dolarů a svým producentům vydělal 463 milionů, čímž se zařadil mezi největší kasovní trháky Walt Disney Company. Julii Roberts pak přinesl nejen Zlatý glóbus a nominaci na Oscara, ale nastartoval i její hvězdnou kariéru.

V roce 2014 se autor filmového scénáře Jonathan Frederick Lawton rozhodl spolu s ostříleným hollywoodským matadorem a režisérem původního filmu Garry Marshalllem upravit oblíbený příběh pro jeviště. Ačkoli Marshall během příprav zemřel, producenti v práci i dále pokračovali s přesvědčením, že by si to tak Garry přál. Aby mohl vzniknout titul pro hudební divadlo, oslovili Bryana Adamse a jeho letitého spolupracovníka Jima Vallance k napsání hudby a písní, které byly do příběhu přidány. Tito muzikanti byli vybráni pro jejich zakotvení v devadesátých letech, ve kterých je příběh silně zakořeněn a jejichž atmosféru tak skvěle popisuje. V režii zkušeného broadwayského režiséra a choreografa Jerryho Mitchella (režiroval například muzikály *Hairspray* nebo *Kinky Boots*) měl muzikál *Pretty Woman* premiéru v roce 2018 v Chicagu, odkud se záhy přesunul na Broadway. Na veselý, dojemný, něžný i dravý příběh plný strhujících písňových hitů se můžou těšit i diváci našeho divadla.

Českou premiéru čerstvého broadwayského muzikálového trháku v překladu **Zdeňka Bartoše** uvede na jeviště režisér **Stanislav Moša** se svým týmem – dirigenty a autory hudebního nastudování budou **Dan Kalousek** a **Josef Javora**, v úpravě hudebního aranžmá **Daniela Kyzlinka**, scénu navrhl **Christoph Weyers**, kostýmní návrhy pocházejí z dílny **Andrey a Adély Kučerových**, choreografem je **Michal Matěj**, dramaturgem pak **Miroslav Ondra**. V hlavních rolích se můžete těšit na **Hanu Holišovou** nebo **Svetlanu Janotovou**, **Petra Gazdika** nebo **Petra Štěpána**, **Kristýnu Daňhelovou** nebo **Viktórii Matušovovou**, **Roberta Jíchu** nebo **Igora Ondříčka**, **Tomáše Saghera** nebo **Jakuba Uličníka** či **Zdeňka Junáka** nebo **Ladislava Koláře** a mnohé další. Premiéra se uskuteční 31. října 2020 na Hudební scéně.

Miroslav Ondra

Gratulujeme

Cena Františka Filipovského

Na slavnostním ceremoniálu 19. září v Přelouči získala Zdena Herfortová Cenu Františka Filipovského za dlouhodobé herecké mistrovství v dabingu. K tomuto významnému ocenění moc gratulujeme a zároveň připojujeme i přání všeho nejlepšího k 75. narozeninám, které paní Zdena oslaví 8. října.

Jiří „Topol“ Novotný

Zvukařina je hodně o psychologii

V jednom rozhovoru jsem o něm četl jako o „hvězdě, která zvučí jiné hvězdy“. Řekl bych, že je to přesné. S Jiřím „Topolem“ Novotným jsme si povídali o tom, že zvuk je alchymie, že zvukař by neměl mít přebujelé ego a také o novém sound systému na Hudební scéně MdB.

Za svoji dosavadní kariéru zvukaře jsi spolupracoval s opravdu hvězdnými kapelami. Zvučil jsi Lucii, Elán, Wanastowi Vjecy, Chinaski, Tomáše Kluse se symfonickým orchestrem, Kryštof, Poletíme?...
...a předtím taky mrtě folkových kapel, metalové kapely, festivaly... Mám rád skoro všechnu hudbu a dokážu si to užít.

To je hodně slušný záběr. Už od mládí jsi věděl, že chceš být mistr zvuku?

Pravda, neměl jsem to jako dětský sen. Já jsem celé dětství hrál na housle, dokonce jsem se tím i chvíli živil těsně po revoluci ve skupině Bokomara.

Já jsem na vašem výchovném koncertu kdysi dávno na začátku 90. let byl...

No a zrovna na nich to začalo. Housle nebyly potřeba, tak jsem si sedl k pultu a už jsem tam zůstal. Od té doby už jsem spíš zvučil, než hrál. Housle jsou teď odloženy.

Co Tě na zvukařině baví?

Baví mě, když se to povede a parádně to hraje. Baví mě sloužit hudbě. Když někdo dělá dobrou hudbu, je mým největším potěšením, když se mi podaří dát to lidem tak, jak si to umělec představuje. Zkrátka když se dílo podaří.

Jaký rozdíl je zvučit velké kapely a nahrávat desky?

To jsou vlastně úplně jiné disciplíny.

Ty ale děláš obojí. O co tedy jde naživo?

Ano. Víc se zabývám živým zvucením, ale v poslední době mám hodně i té studiové práce. Hm, zajímavá otázka. Jak říkal Dave Rat, zvukař Red Hot Chili Peppers: „Tvoje práce je, aby si lidi, když jdou ze stadionu, pískali hit toho koncertu.“ Aby si odnesli vzpomínku. Lightdesigner dělá nejlepší možný vizuální zážitek, aby z toho lidi byli paf, a já jim zase musím dát tu muziku tak, aby se jim dostala pod kůži. Aby je neštvalo, že to řve, aby byl dobře slyšet frontman, všeho bylo tak akorát. Prostě zprostředkovat posluchačům zážitek z hudby.

A nahrávání?

U nabírání muziky je to vlastně to stejné, akorát se u toho používají jiné prostředky a není to otázka okamžiku, toho živého koncertu, kde jsi limitovaný spoustou věcí. Když tě u nahrávání nelimituje budget, máš všechny možnosti, abys to nahrál a smíchal přesně, jak si umělec představuje, aby to na posluchače doléhalo. Ale vlastně je to to stejné. Zprostředkováváš posluchači, ať už je na koncertě nebo poslouchá doma, muziku, kterou někdo napsal a někdo hraje.

Muzikanti jsou často lidé zvláštní, někdy to musí být docela napínavé, ne?

Mohlo by, ale když přistoupíš na to, stejně jako v životě, že každý je jiný, tak se to dá. Já mám pochopení takřka pro každého. Nemám problém, že by mě někdo štvál, protože pije jen zelený čaj a jí suchou rýži nebo že chce do odposlechu tolik cimbálu, že mne by už dávno praskla hlava. Chce to tak, tak co by ne. Každý jsme nějaký a hlavně jiný.

Je tady ale ještě další, úplně jiná zvukařská disciplína, a to je divadelní zvucení...

No jasně! To je taky jeden z výrazných seg-

mentů mého života! Už po těch houslích v Bokomaře bylo mým prvním zaměstnáním divadlo. Dva roky jsem dělal zvukaře v Huse na provázku. Tam jsem k divadlu čuchnul poprvé a docela výrazně a hodně to pro mě znamenalo. Že jsem se později dostal k Městskému divadlu Brno, je skvělé pokračování.

Co pokládáš na divadelním zvucení za nejdůležitější?

Atmosféru! Je to malinko jiné u činoherního soundesignu a u muzikálu. Spolupracoval jsem například s Petrem Gazdíkem na zvuku u inscenace Anna Karenina a to mě maximálně bavilo. Petr chtěl v této inscenaci pracovat se zvukovým plánem až filmově, hudba je tam skoro pořád, tvoří atmosféru a silně podporuje, co se děje na jevišti.

Co bys řekl, že je nejdůležitější zvukařova vlastnost? Co musí mít, aby v této profesi uspěl?

Není jedna! Je to soubor věcí, které jsou nutné a které tě můžou posunout dál. Za prvé musíš umět pracovat a nemít přebujelého ego. Nemít pocit, že ty víš všechno nejlíp a že všechno musí být jen podle tebe. Jistě, chce to mít na věc názor opřený o vlastní zkušenost, ale empatie a kolegiálnost je nesmírně důležitá. Zvukařina je vlastně hodně o nějaké psychologii. Ve studiu ještě víc. Tam musíš být málem psycholog stejně jako technolog. Musíš naslouchat hudebníkům a dělat to, co od tebe očekávají. Podpořit je, třeba je upozornit, když je na co. A asi nejzásadnější vlastnost je, aby zvukař cítil hudbu. Nejlíp aby byl sám muzikant a dokázal pochopit, o co v té hudbě jde. On tu muziku míchá, a když nedokáže vycítit, o co běží, tak to tam nemůže být.

Jediná tvoje škola byla praxe? Mají zvukaři své vzory?

Rozhodně! Každý musí mít nějaké vzory, nebo minimálně inspirace. Já jsem se tak naučil v životě všechno. Ať lyžovat nebo dělat zvuk... Jenom jsem se díval kolem sebe, co kdo dělá.

Pozoruješ i technologický vývoj?

No ten je brutální! Za mě byly malé pulty, dvě korekce a nazdar. Dneska je vybavení mnohem dál a čím dál víc se to posu-

nuje k určité IT práci, dneska je zvukař bez notebooku ztracený, protože všechno jde po ethernetu, po sítích a tak.

Ale pořád to musí slyšet, ne?

No jistě. Technika jsou jen prostředky, které jsou bez dobrého zvukaře k ničemu.

Na Hudební scéně MdB teď dochází k razantní obměně zvukového aparátu. V čem to bude lepší? Mohl bys nám nový „zvuk“ představit?

Snažíme se dělat zvuk čím dál tím líp, aby měl divák zážitek co nejhezčí, co nejpřesnější, zkrátka nejlepší. Aby si odnášel co nejnítěrnější pocit, vzpomínku. A když tam na něj bude křičet starý reprák, tak se ho to správně nedotkne. Ta aparatura, co jsme tam doposud měli, nebyla špatná, ale přeci jenom už měla nějakých patnáct let za sebou. Teď se podařil velký skok k tomu nejlepšímu, co na světě může být.

Co to tedy našim divákům přinese?

Zážitek bude ještě věrnější. Neuslyší ukřičené reproduktory, ale uslyší jen hudbu a především zpěváka. Je to Meyer Sound, což je podle mě na tento typ akustické hudby ten nejlepší možný systém. Skvělých systémů je několik, ale Meyer je třeba na West Endu nejčastěji používaný, protože dokáže nejméně reprodukovat především lidský hlas.

Zvuk je obrovská alchymie...

A přitom to není nic víc než ta jedna jediná křivka. Je to sinusovka nahoru dolů, zubatá někde jinde a nějak jinak, nic jiného to není. Ale jsou v tom pocity, jiné věci než jenom technické. Je to magie.

Dokážeš si užít nějaký koncert?

Jak kdy. Když jsem byl mladší, tak jsem na koncerty vůbec nechodil, byl jsem mnohem radikálnější, málokdy jsem byl se zvukem spokojený. Úplně mě zabíjí, když někdo kazí hudbu, když vidím, že muzikanti na pódiu dělají něco, co by mohlo fungovat, a ono to nefunguje, protože to někdo nedělá dobře. Zaplať pámbu to tak ale není vždy.

To je skoro nemoc z povolání. A co reprodukováná hudba, máš ve svém volném čase vůbec chuť poslouchat nějakou muziku?

Málokdy! Skoro jsem přestal muziku poslouchat. Když posloucháte mnoho hodin denně hudbu v práci, tak pak hledáte spíš klid. Někteří lidé mají v autě nabašená sterea, já tam mám ticho.

Jiří „Topol“ Novotný – to je umělecké jméno?

To vzniklo kdysi, když jsem hrál s Bokomrou na housle. Měl jsem vlasý pod lopatky, a jak jsem se u toho tak kymácel, tak Luboš Javůrek říkal, že vypadám jako topol, a začal mi tak říkat. Už tehdy jsem se durdil, že jsou Jáchym a Filip Topolovi a že mi to nepřijde dobré. Ale už mi to nikdo neodpíral a já jsem si na to zvykl. Maminka mi říká Topole, i moje dceruška mi někdy říká Topole či Topůlku. Už to mám přišíť.

Text: Miroslav Ondra,
foto: Tino Kratochvíl

Letní soutěž zná své vítěze

Na začátku září vylosovali Pavla Vitázková a Petr Štěpán výherce letní soutěže, která probíhala na našem facebookovém profilu v červenci a srpnu. Vybraní fanoušci se mohou těšit na vstupenky a propagační materiály našeho divadla. Pokud nepatříte mezi tyto šťastlivce, neváhejte navštívit naše pokladny a z nepřeberného množství našich CD, programů, publikací i drobných dárokových předmětů si jistě něco vyberete.

Vicki Baumová, Luther Davis, Robert Wright, George Forrest, Maury Yeston:

GRAND HOTEL elegantně excentrický muzikál

Nechte se okouzlit, dojmout i pobavit neobyčejnými životními příběhy hostů i zaměstnanců Grand Hotelu, které tvoří působivou mozaiku o velkých snech, vášních, láskách, zklamáních, bolesti i smrti. Podle recenzenta Luboše Marečka vás čeká „pulsující příjemná retro podívaná, v níž se nešetří chytlavými swingujícími melodiemi ani emocemi všeho druhu“.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: L. Janota nebo L. Vlček, K. Daňhelová nebo M. Matějová, K. Pekar nebo A. Slanina, L. Bergerová nebo M. Sedláčková a další.

Zdenek Merta, Stanislav Moša:

RÁJ fantasy muzikál

Jen třikrát se budete moci přenést do budoucnosti, ve které se střetnou mimozemské civilizace a roboti proti zbytku lidstva, který přežil tajemnou katastrofu. Zda v boji o nadvládu nad naší zemí zvítězí umělá inteligence počítačů či nejmocnější lidský fenomén, kterým je láska, se dozvíte již v říjnu na Hudební scéně. Kromě napětí muzikál nabídne také nádherný hudební zážitek.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: L. Janota nebo K. Pekar, K. Daňhelová nebo V. Matušová, L. Kolář nebo S. Slovák, Z. Jandová nebo I. Vaňková a další.

John Du Prez, Eric Idle:

MONTY PYTHON'S SPAMALOT bláznivá muzikálová komedie

Ztřeštěný muzikál plný nekompromisních legráček, který začátkem října v pouhých třech reprízách vtrhne na Hudební scénou, potěší nejen skalní fanoušky komediální britské skupiny Monty Python a jejího typického smyslu pro humor, ale získá si i všechny ostatní svými drsnými žerty, chytlavými melodiemi, téměř až pohádkovou výpravou a skvělým hereckým obsazením.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: P. Štěpán nebo L. Vlček, J. Brožek nebo O. Haláček, H. Holišová, O. Studénka nebo D. Vitáček, L. Janota nebo A. Slanina a další.

John Milton, Dodo Gombár:

ZTRACENÝ RÁJ (zpráva o člověku) jevištní báseň o prvotním hříchu člověka

Ztracený ráj je právem považován za jedno z nejvýznamnějších děl světové literatury, které je svými tématy stále neskutečně aktuální. „Klademe před publikum možnost účastnit se dialogu, který může být obohacující i nečekaný. Je přece krásné věrné publikum překvapit, nanovo inspirovat, vyzvat k myšlenkám, které nejsou každodenní,“ přibližuje režisér a dramatik Dodo Gombár.

Režie: Dodo Gombár

Hrají: P. Štěpán, Z. Junák, J. Brožek, B. Goldmannová, M. Němec, V. Skála a další.

PROGRAM ŘÍJEN

PROGRAM LISTOPAD

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČT	1.10.	19.00	Zdenek Merta u klavíru, náhr. za 15.4.	
PÁ	2.10.	19.00	Antonius a Kleopatra, náhr. za 3.4.	C5
SO	3.10.	19.00	Antonius a Kleopatra, náhr. za 25.4.	A6
NE	4.10.	19.00	Antonius a Kleopatra	E7
PO	5.10.	19.00	Antonius a Kleopatra, náhr. za 6.4.	AB1
ÚT	6.10.	19.00	Antonius a Kleopatra, náhr. za 7.4.	E2
ST	7.10.	19.00	Antonius a Kleopatra	A5
ČT	8.10.	19.00	Noc pastýřů	AB4
PÁ	9.10.	19.00	Noc pastýřů	E5
SO	10.10.	19.00	Ztracený ráj, náhrada za 26.3.	C4
NE	11.10.	19.00	Ztracený ráj, náhrada za 18.3.	A3
PO	12.10.	19.00	Ztracený ráj, náhrada za 17.4.	C5
ÚT	13.10.	19.00	Ztracený ráj, náhrada za 17.3.	A2
ČT	15.10.	19.00	Antonius a Kleopatra	AB6
PÁ	16.10.	19.00	Antonius a Kleopatra, náhr. za 24.4.	AB5
SO	17.10.	19.00	Ztracený ráj, náhrada za 16.4.	A4
NE	18.10.	19.00	Ztracený ráj, náhrada za 19.4.	E7
PÁ	23.10.	14.00	Bella Figura	
PÁ	23.10.	19.00	Bella Figura	A5
SO	24.10.	19.00	Bella Figura	P
NE	25.10.	19.00	Bella Figura	
PO	26.10.	19.00	Noc pastýřů	A1
ÚT	27.10.	19.00	Santiniho jazyk, náhrada za 10.3.	C2
ST	28.10.	19.00	Santiniho jazyk, náhrada za 29.4.	
ČT	29.10.	19.00	Bella Figura	C4
PÁ	30.10.	19.00	Bella Figura	AB5
SO	31.10.	19.00	Bella Figura	A6

ČT	1.10.	19.00	Mamma Mia!	Z2020/T2020
PÁ	2.10.	19.00	Mamma Mia!	R2020/X2020
SO	3.10.	19.00	Mamma Mia!	
NE	4.10.	18.00	Mamma Mia!	
ÚT	6.10.	18.00	Monty Python's Spamalot	
			náhrada za 25.4.	
ST	7.10.	19.00	Monty Python's Spamalot	
			náhrada za 24.4.	
ČT	8.10.	18.00	Monty Python's Spamalot	
			náhrada za 26.4.	
SO	10.10.	19.00	Ráj	
NE	11.10.	18.00	Ráj	PPP/P18
PO	12.10.	18.00	Ráj	PP1/PP2
ST	14.10.	18.00	Grand Hotel, náhrada za 25.3.	SP
ČT	15.10.	18.00	Grand Hotel, náhrada za 5.4.	
PÁ	16.10.	19.00	Grand Hotel, náhrada za 27.3.	
SO	17.10.	14.00	Grand Hotel	
SO	17.10.	19.00	Grand Hotel	
NE	18.10.	14.00	Grand Hotel	
PÁ	30.10.	14.00	Pretty Woman	
PÁ	30.10.	19.00	Pretty Woman	žadáno
SO	31.10.	19.00	Pretty Woman	P

NE	1.11.	19.00	Bella Figura	D
PO	2.11.	19.00	Anna Karenina	M2020
ÚT	3.11.	19.00	Anna Karenina	Z2020
ST	4.11.	19.00	Anna Karenina	X2020
ČT	5.11.	19.00	Pro nic za nic, náhrada za 10.4. a 11.4.	
PÁ	6.11.	19.00	Pro nic za nic, náhrada za 30.4.	
SO	7.11.	19.00	Anna Karenina	T2020
NE	8.11.	19.00	Noc pastýřů	E7
ÚT	10.11.	19.00	Noc pastýřů	A2
ST	11.11.	19.00	Noc pastýřů	A3
ČT	12.11.	19.00	Noc pastýřů	A4
PÁ	13.11.	19.00	Noc pastýřů	AB5
NE	15.11.	19.00	Anna Karenina	A2020
PO	16.11.	19.00	Anna Karenina	V2020
ÚT	17.11.	19.00	Noc pastýřů	AB2
ST	18.11.	19.00	Bella Figura	AB3
ČT	19.11.	18.00	Bella Figura	SP
PÁ	20.11.	19.00	Bella Figura	
SO	21.11.	19.00	Bella Figura	AB6
NE	22.11.	19.00	Anna Karenina	R2020
ÚT	24.11.	19.00	Zdenek Merta u klavíru	
ST	25.11.	19.00	Ztracený ráj, náhrada za 27.3.	E5
ČT	26.11.	19.00	Ztracený ráj, náhrada za 19.3.	AB4
PÁ	27.11.	19.00	Noc pastýřů	C5
SO	28.11.	19.00	Noc pastýřů	A6
NE	29.11.	19.00	Noc pastýřů	D
PO	30.11.	19.00	Noc pastýřů	AB1

NE	1.11.	19.00	Pretty Woman	
PO	2.11.	18.00	Pretty Woman	SP
ÚT	3.11.	19.00	Pretty Woman	A2/AB2
ST	4.11.	19.00	Pretty Woman	A3/AB3
ČT	5.11.	19.00	Pretty Woman	A4/AB4
PÁ	6.11.	19.00	Pretty Woman	C5/E5
SO	7.11.	19.00	Pretty Woman	
NE	8.11.	18.00	Pretty Woman	
PO	9.11.	19.00	Pretty Woman	A1/AB1
ÚT	10.11.	19.00	Pretty Woman	C2/E2
ST	11.11.	18.00	Pretty Woman	
ČT	12.11.	19.00	Pretty Woman	C4
PÁ	13.11.	19.00	Pretty Woman	žadáno
SO	14.11.	19.00	Pretty Woman	AG/AB6
NE	15.11.	19.00	Pretty Woman	D/E7
PO	16.11.	19.00	Pretty Woman	
ST	18.11.	19.00	Lakomec	
PÁ	20.11.	19.00	Nine	
SO	21.11.	19.00	Nine	
PO	23.11.	19.00	Mamma Mia!	
ÚT	24.11.	19.00	Mamma Mia!	žadáno
ST	25.11.	19.00	Mamma Mia!	žadáno
PÁ	27.11.	19.00	Pretty Woman	A5/AB5
SO	28.11.	19.00	Pretty Woman	
NE	29.11.	18.30	Pretty Woman	žadáno
PO	30.11.	19.00	Pretty Woman	

Lev Nikolajevič Tolstoj:

ANNA KARENINA příběh o hledání lásky

Středobodem slavného ruského románu je láska v mnoha podobách – milenecká, manželská, rodičovská, sourozenecká i profesní. I naše dramatzace se snaží vystihnout hlavní esenci příběhu, kterou je nadčasová touha po velké, abolutní a jediné životní lásce. A i kritika a diváci se shodují, že „Anna Karenina je divadelní událostí“ a „po všech stránkách vysoce profesionální inscenací“.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: I. Vaňková, J. Mazák, J. Mach, M. Němec, M. Isteník, P. Šimberová, M. Sedláčková, P. Vítázková a další.

Johann Nepomuk Nestroy:

PRO NIC ZA NIC klasická zápletková komedie

Svízná komedie s dovedně spletenou zápletkou od mistra svého oboru čerpá ze situační komiky a oplývá slovním humorem i vtipnými replikami. S ústřední dvojicí potulných herců a řadou dalších neméně důležitých postav a postavíček si v průběhu večera projdete celou sérii komických situací s množstvím úsměvných omylů. Příznivci chytré zábavy se mají nač těšit!

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: J. Brožek, A. Slanina, P. Štěpán, B. Goldmannová, M. Němec, E. Skálová, M. Salvadori, M. Isteník, M. Hurák a L. Bergerová.

Maury Yeston, Arthur Kopit:

NINE muzikál

Jeden muž a čtyřiačtyřicet krásných žen! Režisér v tvůrčí i vztahové krizi a všechny ženy jeho života. To je podívaná, kterou nabízí muzikál *Nine*. Podle recenzenta Vítězslava Sladkého jde o „žhavou show, které vévodí pompézní scéna, rafinované kostýmy, výtečná hudba a závěr nutící k zamyšlení, kam a proč se ženeme. Muzikál *Nine* patří k tomu nejlepšímu, co současné hudební divadlo nabízí“.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: P. Gazdík nebo P. Štěpán, L. Bergerová nebo I. Vaňková, K. Daňhelová nebo D. Křížová, A. Antalová nebo M. Sedláčková a další.

Benny Andersson, Björn Ulvaeus, Catherine Johnson:

MAMMA MIA! legendární muzikál

Prodlužte si léto s romantickým příběhem, jenž vás za doprovodu nezapomenutelných hitů legendární švédské skupiny ABBA přenesou do malebné taverny na řeckém ostrůvku, kam dvacetiletá Sophie, která se snaží v den své svatby zjistit, kdo je její otec, pozve všechny tři potenciální nápadníky z minulosti své matky.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: A. Antalová nebo M. Sedláčková nebo I. Vaňková, D. Křížová nebo B. Remišová nebo P. Šimberová a další.

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Partneři divadla

AUTOCONT

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Dopravní podnik město Brno a.s.

Lázně Slatiniče
A.D. 1926

společně s VINCI
TECHNOLOGY a.s.

INŽENÝRSKÉ, DOKONČOVACÍ A POZEMNÍ STAVBY

Lukáš Vlček

Při práci na roli si vybavuji konkrétní lidi

Setkáváme se krátce po premiéře muzikálu *Grand Hotel*, kde hraješ zajímavou, ale dost komplikovanou postavu Doktora Otternschlaga. Můžeš ji představit a říct, čím si Tě tato role získala?

Doktor Otternschlag je vypravěčem celého příběhu a glosátorem situací, ale zároveň i reálným hostem v hotelu. Je to bývalý válečný doktor a invalida, který trpí bolestmi, a jeho nejlepším přítelem je morfiem. Je člověk, který už všechno viděl a zažil, je cynik a skeptik. Do hotelu se kdysi nastěhoval jako host a od té doby neodešel. Stal se vlastně takovým duchem *Grand Hotelu*, už se v tom hotelovém světě, který ale ve skutečnosti představuje samotný život, tak nějak veze a každý den si opakuje: „Zůstanu ještě jeden den.“ Role mě baví právě proto, že má více poloh, jak polohu moudrého, zahořklého a protivného sarkastického muže, tak polohu nešťastného a osamocенého člověka.

Osobní historie Doktora Otternschlaga je značně pohnutá. Co je podle Tebe jeho životní krédo?

Jeho historie je pohnutá z válečných časů, a když válka skončila, bylo pro něj třeba najít nové „bojiště“ – a tím se stal právě *Grand Hotel*. Myslím, že není schopen žít vlastní život, tak jen, obklopen hosty a personálem hotelu, pozoruje životy druhých. I přestože není sám, žije osamocенý život.

Zároveň je ale i vynikajícím pozorovatelem lidí. Je i pro Tebe pozorování lidí zdrojem inspirace?

Dřív, když jsem jezdil tramvají nebo vlakem, bývala to kolem mě úplná divadelní představení, každodenní ranní jednoaktovky při mé cestě do divadla nebo na JAMU. Poslední dobou tohle obyčejné pozorování lidí moc nestíhám, jezdím totiž hlavně autem. Je ale pravda, že si někdy při práci na roli vybavuji konkrétní lidi, které znám a mají podobné povahové rysy jako postava, kterou právě zkouším.

Úlohu vypravěče sis vyzkoušel už v muzikálu *Pokrevní bratři*...

Vypravěč v *Pokrevních bratrech* funguje na trochu jiném principu, protože se postupně stává různými postavami, které ovlivňu-

jí hlavní hrdiny a celý děj. Je to spíš takový Osud. Vypravěč v *Grand Hotelu* je spíš komentátorem, příběh vypráví z odstupů, cynicky ho glosuje a divákovi sděluje, že tak to v životě neustále chodí – někdo se zamiluje, někdo jde do vězení, jeden život začíná, zatímco jiný skončí, a život jde dál, tak jako vždy...

V brzké době Tě čeká záskok v inscenaci *Poslední loď*. Jaký je Tvůj vztah k záskokům?

Záskok je pro mě, a dovolím si říct, že pro každého herce, vždycky stres. Musíte se naučit roli kolegy, zpravidla v šibeničním čase, bez nějakého většího zkoušení, jen se záskokovou zkouškou těsně před představením. Je zajímavé, že i když vám role potom zůstane a takovou inscenaci budete hrát třeba pětkrát po sobě, vždycky z toho budete mít takové to lehké „chvění“, protože člověk tu roli nemá zcela pod kůží. Neprošel si plnohodnotným procesem zkoušení, kde si roli za normálních okolností „ochodí“, naučí se ji a plynule přejde na jeviště. Musím říct, že mám kolegy, které velice obdivuji, protože záskoky zvládají na-prosto s přehledem a jsou schopni se role naučit z hodiny na hodinu.

Jsi tedy „stresář“?

Ano. Jsem z těch herců, kteří si roli musí opravdu nachodit a zažít. Je ale pravdou, že dříve jsem „stresář“ nebýval. Naopak jsem si dvakrát, třikrát přečetl scénář a už jsem si text pamatoval. Jednou se mi však podařilo mít na jevišti „okno“, které jsem do té doby nikdy nezažil, do té doby jsem své paměti důvěřoval téměř stoprocentně. Přišlo se mi to dokonce na premiéře, a to při představení *Princ Homburský*. Měl jsem jeden poměrně dlouhý monolog, kde jsem vysvětloval, co se stalo v minulosti: všichni si mysleli, že král zemřel v boji, ale já přijdu a říkám: „Ne, nezemřel, to bylo tak.“ A vyprávím. Při premiéře povídám, povídám, a najednou – nic, okno. Z ničeho nic jsem se úplně ztratil v příběhu, nevěděl jsem, co už jsem řekl a co ne. V mé hlavě tma, blackout. Neměli jsme navíc v tu chvíli nápovědu, protože ta byla zrovna se mnou na jevi-

Po premiéře muzikálu *Grand Hotel* s manželkou Martinou

šti, bylo potřeba mít víc postav na scéně. Už to ticho bylo dlouhé, a tak jsem představiteli Prince Homburského řekl: „Víte, princ, já se Vám to až skoro bojím říct.“ A ten mi moc nepomohl, protože se naklonil a odpověděl: „Nebojte se a klidně mi to všechno řekněte.“ Řekl jsem si, že tomu dám deset vteřin, pak se ukloním a půjdu pryč. Pusť jsem se tedy do toho monologu znovu – a naskočilo to. Ale od té doby to bylo v hlavě ukotvené, takže pokaždé, když jsem tu roli hrál, byl jsem z ní ve stresu. Dřív jsem něco takového nikdy neřešil.

Do zkoušení inscenace *Grand Hotel* vám na jaře významně vstoupila vládou vyhlášená karanténa...

Karanténa přišla těsně před generálkovým týdnem, takže jsme měli celou inscenaci už téměř nazkoušenou. Když jsme se zase mohli pustit do práce, bylo před prázdninami, všechno jsme si museli zopakovat a znovu nechat uležet. Až v polovině srpna jsme se vrátili do provozu a inscenaci jsme dozkoušeli až do premiéry.

Jaké potom bylo vyjít po tak dlouhé době před diváky?

Musím přiznat, že jsem se na první veřejnou generálku opravdu moc těšil. Po tak dlouhé době jsme vyšli na jeviště, chtěli jsme to „odpálit“, byli jsme z toho natěšení – a najednou jsme uviděli naše diváky zahalené v rouškách. Byl to zvláštní pocit. Jde o to, že jako herec najednou vůbec nevidíte a neslyšíte téměř žádné reakce, nevíte, jestli se diváci usmívají, nebo jsou otrávení, jestli se baví, nebo se nudí. Rouška vlastně zabraňuje kontaktu mezi hercem a publikem. Teď už jsme na tu situaci samozřejmě zvyklí, ale těším se, až budeme moci roušky zase odložit.

Díky karanténě jsi mohl trávit hodně času se svou budoucí manželkou, což by se vám asi za běžných okolností nedařilo, že? (Martina Vlčková je významnou herečkou a zpěvačkou v souboru Moravskoslezského divadla v Ostravě, pozn. red.)

Ano, karanténu jsme trávili víceméně v Brně. Náš vztah do té doby fungoval spíš na dálnici mezi Ostravou a Brnem, takže karanténa pro nás znamenala najednou možnost se zastavit a intenzivně spolu trávit všechny čas. Což byla před svatbou velice příjemná zkouška, která nám jen potvrdila, že to bylo správné rozhodnutí.

Do vašich svatebních příprav tedy koronavirus moc nezasáhl?

My jsme se s Maru domluvili, že se 13. června vezmeme, i kdyby se měla celá korona postavit na hlavu a my bychom byli na radnici sami dva. V té době vlastně nebylo nic jisté, nařízení se neustále měnila. Nakonec jsme ale měli svatbu podle našich představ, jednak protože se krátce předtím ta striktní nařízení uvolnila a taky, že nám ji úžasně zorganizovala moje skvělá tchyně, za

S Hanou Holišovou v muzikálu *Monty Python's Spamalot*, režie Stanislav Slovák

což jí tímto veřejně děkuji. My s mojí manželkou nejsme moc organizační typy, takže kdybychom si svatbu měli celou zorganizovat sami, tak bychom se nevezli asi ani za pět let... ©

Ale nakonec se podařilo...

Ano. Je to vlastně vtipné, protože se se ženou známé už přes deset let a za tu dobu jsme spolu na jevišti odehráli spoustu manželských i mileneckých párů (např. ve *Funny Girl*, v *Rebecca*, *Mrazíkovi* nebo *Děj se co děj*.) Vždy jsme si byli sympatičtí, ale ta pravá jiskra, která naše životy svedla dohromady, přeskočila teprve před rokem a půl. Při silvestrovském představení muzikálu *Děj se co děj*, kde moje postava žádá Reno Sweeney (Martinu) o ruku, si naši příbuzní

dokonce mysleli, že proběhne žádost přímo na jevišti před zraky diváků. A když se tak nestalo, byli prý i trochu zklamaní © Proběhla ale o pár dní později v soukromí. Cítil jsem to přece jen jako příliš intimní věc. **Překvapilo Tě v souvislosti s vaší svatbou něco?**

Musím říct, že mě velice mile překvapilo, že moje překrásná žena, která je známá pro své fanoušky v Moravskoslezském kraji jako Šnytová, přijala bez váhání mé jméno. Takže se teď jmenuje Martina Vlčková. To mě vážně potěšilo a jsem na to pyšný.

Text: Helena Haraštová, foto: Tino Kratochvil

Láska a Pravda pod rouškou

Vždy, když vzniká nová inscenace, je jedním z úkolů dramaturga vytvořit také tištěný program k představení neboli bulletin. Ať už jsou v něm třeba jen fotografie nebo rozsáhlé povídky s podrobnými náhledy do zákulisí, vždy se do něj rád podívám. A tak, když jsem od paní inspicientky Nadi Patrikové dostal program naší muzikálové novinky *Grand Hotel*, opět jsem neodolal a ihned jsem jím začal listovat. A nedošel jsem ani moc daleko, když jsem narazil na myšlenku Stanka Slováka, který řekl: „Neexistuje na světě nic víc než Láska a Pravda.“

Samozřejmě – svatá pravda, řekl jsem si. Ale i tak jsem si tuto větu přečetl několikrát dokola a dokola. A tak nějak mi došlo, že v dnešní době je té lásky (a snad i pravdy) zapotřebí více, než tomu bývalo dříve. Kolik vln zloby a pochybovačnosti se v posledních měsících sesypalo na pomyslnou hlavu kultury, to jsem si ani neuměl představit. A vždy mě až vlastně pobavil argument, který se v mnohých případech dal interpretovat jako – ...a to máte za to! To poslední, o čem bych chtěl psát, je jakákoliv obhajoba kultury – to přenechám rád sofistikovanějším – ale i tentokrát se ukázalo, že právě kultura ani žádnou obhajobu nepotřebuje.

Upřímně – trochu jsme se obávali, co se stane, až se spustí nová sezóna. Byl to najednou takový známý krok do neznáma, který byl ještě k tomu obalen rouškou. Ale když pak začaly pokladny hlásit „vyprodáno“ a naše divadelní sály se plnily usměvavými (ano, i když máte roušku, je úsměv v očích vidět) diváky, věděli jsme, že právě tato sezóna má začátek snad úplně nejúžasnější.

A tak, naši milí diváci, děkujeme vám. Děkujeme především za to, že ani rouška vám nezabrání v tom, abyste za námi dorazili. Děkujeme za pochopení, za spolupráci

a také za to, že se v naší společnosti bavíte (ano, i když máte roušku, je smích slyšet). A tak dávám Stankovi s tou Láskou a Pravdou za pravdu (tu režiséri mívají ostatně vždycky). Necht' nás toto poselství provází po celou sezónu, ve které na vás čekáme oPravdu s Láskou.

Text: Luboš Goby, kresba: Jaroslav Milfajt

Pomoc je jen slovo, proto musí dostávat konkrétní podobu a naplnění. V SPP, který dodává plyn a elektřinu více než 1,3 milionu zákazníků v České republice a na Slovensku, to dobře vědí. Což dokazuje rovněž to, že právě tato společnost patří dlouhodobě k významným podporovatelům Městského divadla Brno. „Na první pohled se to sice nezdá, ale podnikáme v podobném oboru, protože také MdB dodává lidem energii. Jen si ji diváci chodí odebírat do zásoby pro všední dny při zdejších skvělých představeních,“ říká generální ředitel SPP pro Českou republiku Juraj Ondris.

SPP je největším dodavatelem plynu a elektřiny na Slovensku. Jak dlouho se na vás mohou spolehnout i čeští zákazníci?

Na českém trhu nejsme sice největší, ale už jsme rozhodně zavedená firma, vždyť tu působíme dvanáct let. Od počátku nabízíme ceny bez skrytých poplatků, naše smlouvy jsou bez malých písmen a chytáček na zákazníky. A ti to stále více dovedou ocenit. Když si totiž porovnají, kolik zaplatí velkým dodavatelům a kolik ušetří s našimi produkty, velmi rychle si spočítají, že roční úspora se může pohybovat v tisících.

Dodáváme lidem energii

Stejně jako divadlo

Změnit dodavatele plynu nebo elektřiny však určitě vyžaduje spoustu papírování...

Vůbec ne. I porovnání cen udělají po domluvě naši odborníci zájemcům zdarma, aniž by je to nějak zavazovalo a museli přejít k nám. Ale pokud se opravdu rozhodnou změnit dodavatele, tak pak vše vyřídíme za ně. Ulevit domácímu rozpočtu je totiž mnohem jednodušší, než se mnozí stále domnívají.

Proč si vaše firma vybrala jako sídlo Brno?

Má pro nás strategickou polohu: leží blízko Bratislavy, kde sídlí naše mateřská společnost, a současně se odtud dostaneme pohodlně kamkoliv za našimi českými klienty. Navíc, Brno je velmi příjemné město. Kromě výborného divadla jsou tu i skvělé restaurace a kavárny ☺

Vy sám jste pravidelným návštěvníkem Městského divadla Brno. Na co se letos nejvíc těšíte?

Mám dvě dcery. Když byly menší, milovaly *Mary Poppins*, kterou viděly dokonce několikrát. A letos si nepochybně neméně užijeme jako celá rodina pohádku v trochu modernějším hávu: *Pretty Woman*.

GRAND HOTEL

scénář **LUTHER DAVIS** hudba a texty písní **ROBERT WRIGHT a GEORGE FORREST**

Podle filmu **VICKI BAUMOVÉ** „GRAND HOTEL“

připsaná hudba a texty **MAURY YESTON**

Česká premiéra 5. září na Hudební scéně

Tak jako každý rok byly i letošní prázdniny na Facebooku Městského divadla Brno ve znamení velké letní soutěže.

Tentokrát jsme si pro vás připravili několik koláží s tvářemi našich herců a vaším úkolem bylo uhodnout, v jaké inscenaci se tato pětice může potkat.

Společně s tajemnicí Sylvou Smutnou (erudovanějšího člověka bychom asi jen těžko pohledali) jsme připravili dohromady de-

vět hádanek, které byly někdy snazší a jindy zase zapeklitější.

Pokud máte hravého ducha, naleznete všechna zadání (a nyní i správné odpovědi) stále na našem Facebooku.

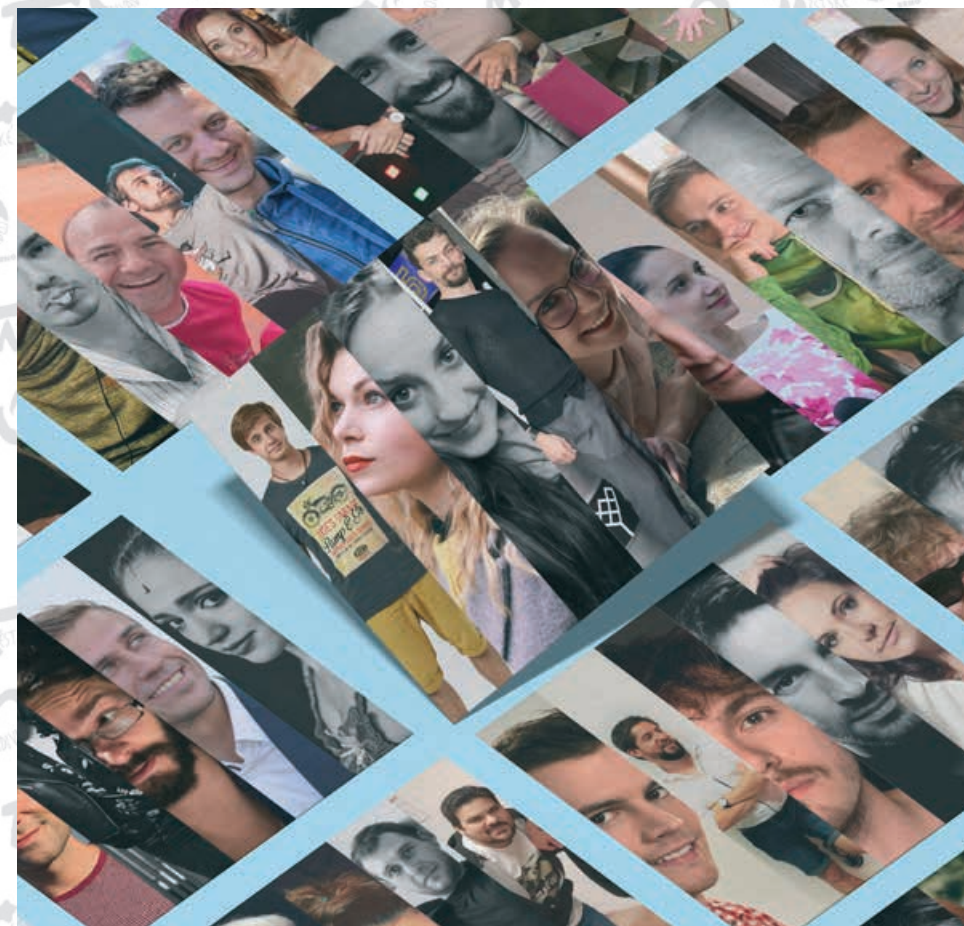
Hodně štěstí!

Druhá premiéra muzikálu *Grand Hotel*
6. září na Hudební scéně

Choreografka Hana Kratochvilová
s režisérem Stanislavem Slovákem

Nenechte si ujít

ZTRACENÝ RÁJ (ZPRÁVA O ČLOVĚKU)

Říjnové reprízy

Divácké pozornosti by neměla uniknout tato výjimečná inscenace režiséra Doda Gombára, která se vinou karanténních opatření vrací po dlouhé době na jeviště Činoherní scény. Přijďte a budete odměněni výjimečnými, odbornou kritikou oceňovanými hereckými výkony! „Svrženého ďábla hraje Petr Štěpán nejen s prvoplánovým mefistofelstvem, ale také s jakousi uštěpačností, která vzlíná na závěr večera, když si dělá selfie s vy-

hnanými hříšníky i nebeskou tlupou. Štěpán je logickým a nosným těžištěm inscenace, kolem něhož rotují další hezké výkony. Jmenujme Jakuba Przebindu coby Belzebuba, Milana Němce jako nešťastného a nerespektovaného Uriela. Opravdu hezky strukturovaný výkon nabízí Jan Brožek a Barbora Goldmannová jako Adam a Eva.“

Luboš Mareček, Lidové noviny

Grand Hotel je plný zpěvu, tance a zajímavých osudů

Plakáty na světoznámý broadwayský muzikál *Grand Hotel* visely po Brně už na jaře, v důsledku pandemie muselo Městské divadlo Brno premiéru na Hudební scéně odložit až na sobotu 5. září. Hrál se již několikrát před premiérou a ohlasy byly velmi kladné. O tomto opusu mluvili v divadle již před třemi roky, mezitím uvedli neméně věhlasné muzikály *Spamalot* a *Poslední loď*. Českou premiéru *Grand Hotelu* režíroval Stano Slovák, použil překlad Zuzany Čtverákové, hudebně jej nastudovali František Šterbák a Ema Mikešková. Živý divadelní orchestr produkující příjemné swingové melodie divák nevidí. *Grand Hotel* patří k tomu nejlepšímu z muzikálů. Autora hudby Maury Yestona zná publikum Městského divadla Brno z titulů *TITANIC* a *Nine*. (...) Dějem provází lé-

kař poznamenaný na obličeji zraněním ze světové války v podání Lukáše Janoty (na premiéře) nebo Lukáše Vlčka. K tomu ovšem ještě další postavy dotvářející atmosféru nastupujícího nacismu. A tanečníci v nápadité choreografii Hany Kratochvilové. Na sobotní premiéře tančili Barbora Remišová a Michal Matěj, sólo ke konci prvního dějství mělo dlouhý potlesk. V inscenaci je celá řada tanečních scén, jak se sluší na show v prvotřídním hotelu. Postava Friedy Flamm byla velkou příležitostí pro Martu Matějovou, která výborným zpěvem, slovem i pohybem vykreslila temperamentní dívku ve složitých situacích. S rolí si poradila i alternující Kristýna Daňhelová. Složitou postavu primabaleríny Grushinské na premiéře bravurně, s patosem a vášní předvedla Markéta Sedláčková. Její sekretářku Raffaella Ottanio vyzpívávala noblesní Pavla Vítázková (alternuje Diana Velčická). Zpívá spíše

Křídla 2019/2020 Divácká anketa

Nejoblíbenější herec: .....

Nejoblíbenější herečka: .....

Nejvýraznější tvůrčí počin: (dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)

Nejoblíbenější inscenace:

Václav Havel / Žebrácká opera

B. Andersson, B. Ulvaeus, C. Johnson / Mamma Mia!

M. Urban, S. Slovák, J. Šotkovský / Santiniho jazyk

Johann Nepomuk Nestroy / Pro nic za nic

Z. Merta, S. Moša / Ráj

J. Milton, D. Gombár / Ztracený ráj (zpráva o člověku)

L. Davis, R. Wright, G. Forrest, M. Yeston / Grand Hotel

William Shakespeare / Antonius a Kleopatra

B. Němcová, P. Ulrych / O statečném kováři

nemocného účetního a generálního ředitele (Aleš Slanina, Radek Novotný a Robert Jícha). Andrea a Adéla Kučerovy navrhly dobové kostýmy, slušely dámám (klobouček Pavly Vitázkové) i pánům. Výtvarník Jaroslav Milfajt vytvořil secesní interiér velké hotelové dvorany s výraznou podlahou, kam se ve hře světla a tmy vešly i dramatické scény v hotelových pokojích. Režisér Stano Slovák se svými lidmi vytvořil inscenaci, která svým spádem připomíná film. Divák se nenudí, neodchází o přestávce a *Grand Hotel* doporučí kamarádům a známým. Muzikál má zajímavou historii, kterou podrobně líčí statě v programu k inscenaci.

www.brnozurnal.cz (tr)

Antonius a Kleopatra, premiéra slavného dramatu v Brně

šansony než árie, můžeme-li trochu zateoretizovat. Svých rolí se na vysoké úrovni zhostili rovněž Kristian Pekar, Oldřich Smysl a Milan Němec, ztvárňují barona,

Slavnou hru nastudoval režisér a principál divadla Stanislav Moša, zkušený režisér, který má na svém kontě stovky realizovaných inscenací u nás i v cizině. Režuruje

od roku 1983, po absolvování Divadelní fakulty JAMU. Není proto divu, že jeho režie Shakespearova díla byla na vysoké profesionální úrovni. Na úpravách se v překladu Jiřího Joska podíleli dramaturgové Jan Šotkovský a Jiří Záviš. Nemám k dispozici původní Joskův překlad (přebásnění), ale jsem přesvědčen, že byly v textu realizovány významné škrty. *Antonius a Kleopatra* je obrovskou hereckou příležitostí, především pro ty dvě hlavní postavy. V civilním světě jsou Ivana Vaňková a Petr Gazdík manželé. A divák vidí, cítí, s jakou chutí, se soustředěním na detaily, s hráli své role. Je to procitěné, byť herectví s civilním výrazem. Jsou to dnešní lidé a přece osudové postavy historie. Mužských rolí, ve kterých se musí hrdina rozhodovat mezi láskou a veřejnou povinností, je více. Také u Shakespeara. Petr Gazdík se zhostil té role výborně. Divák věří jeho trápení a jeho váhání, věří jeho vzdoru. Gazdíkův Antonius dokáže být ke Kleopatře něžný až submisivní a hned je to zase voják dobyvatel, ve kterém se vše bouří. Ivana Vaňková má za sebou hodně rozporuplných ženských postav, v nichž projevila své výborné herectví. Ovšem role Kleopatry je výjimečná a herečka ji také výjimečně ztvárnila. Bez zaváhání lze konstatovat, že je to její životní role. Shakespeare ve svých hrách dává prostor i dalším postavám, které mohou využít své herectví. A tak můžeme obdivovat i Michala Isteníka v humorně laděném Enobarbusovi: Začínám litovat své poctivosti, jen hlupák bývá věrný hlupákům. Nebo Dagmar Křížová jako Octavia, lákavá ve své ženskosti: Já bídná, proč musím milovat dva, kteří se nenávidí... Ale tak bychom mohli jmenovat všechny protagonisty příběhu. Každý hrál svou roli na vysoké úrovni. Každý z nich vyloupil i díky citlivé režii ze své postavy to podstatné... Celá atmosféra dávné tragédie se odehrává na scéně, kterou navrhl Christoph Weyers. Modře osvětlené sloupy – lehký kompromis mezi těžkou egyptskou a lehkou antickou architekturou, se pohybují v přítmi a účinně vytvářejí jednotlivé obrazy, také díky projek-

ci na horizontu. Podpořeny jsou krátkými a nápaditými hudebními vstupy interludií, kterých autorem je Mirko Vuksanović. Kostýmy navrhla Andrea Kučerová. Na jedné straně jsou na scéně vynikající dámské oděvy. Zvlášť krásná a funkční je garderoba Kleopatry. To si určitě výtvarnice a Ivana Vaňková tu módu užily. Na Kleopatře je vše krásné, nápadité. Naproti tomu volba mužských kostýmů působí trochu těžkopádně. Antonius v upjatém modrém obleku 20. století... Kdyby hrál jenom v bílé košili, ta současnost by až tak nerušila. Stejně tak Thidias v bleděmodrém obleku, ale naopak Lepidus a Agrippa v nezvykle dlouhých pláštích... Je toho v mužských kostýmech víc, čemu autor této recenze nerozumí. Celkové hodnocení inscenace však je více než kladné. Srozumitelná strážlivá režie dílu slušela, herecké výkony všech protagonistů jsou přesvědčivé, výborné – a to v tomto souboru divák už předem očekává. Dvojice Vaňková – Gazdík byla opravdu úžasná. Takže zůstává jenom k sedmdesáté páté premiéře tohoto divadla blahopřát.

Peter Stoličný, www.kultura21.cz

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíce! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyeru Činoherní a Hudební scény či pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v prosinci 2020 během slavnostního předávání cen.

Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu. Proto prosím vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno: .....

E-mail: .....

Tel. číslo: .....

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyeru Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB nejpozději do 30. 11. 2020. Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno, +420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

Jednoho večera v Chiquette

BORIS: *Dáme si večeri pěkně na terase. Zkusíme se zasmát, normálně se spolu smějeme, ne?*

„La bella figura“ není jen fráze, ale celý způsob myšlení, který v sobě skrývá cosi podstatného z italského přístupu k životu. Jeho první vrstva se týká vzhledu: za každých okolností je třeba být oblečen tak, aby člověk zanechal dobrý dojem – tedy mimo jiné přiměřeně svému věku a společenskému postavení. Zároveň nejde jen o to ukázat „krásnou postavu“ (abychom rčení přeložili doslova), ale zapůsobit také důstojným, zdvořilým a pohostinným chováním. Kdo předbíhá ve frontě v gelaterii, toho sebekrásnější šaty nezachrání.

A konečně jde také o to, aby člověk dobře působil sám na sebe; aby byl schopen nejen úcty, ale i sebeúcty. Krátce a jednoduše, je třeba mít styl – a to ve všech významech toho slova.

ERIK: *Budete se mi smát, ale já si myslím, že naši povinností – a dovolím si říct morální – je radovat se ze všeho. Včetně nepředvídatelných problémů.*

Jednašedesátiletá francouzská dramatička Yasmina Reza píše od doby, kdy se v 90. letech stala její hra *Obraz* (1994; v našem divadle se hrála roku 2008 pod názvem *Kum-*

št) globálním dramatickým hitem, nové hry sporadicky – ale vždy s mimořádným ohlaselem. Za posledních čtrnáct let napsala hru jedinou. Jmenuje se právě *Bella Figura* a MdB ji uvádí v české premiéře.

YVONA: *Spousta věcí se dá předstírat... Já se často přistihnu, že předstírám klid.* A oč v této hořké komedii jde? Krachující podnikatel Boris Amette se rozhodne si (možná naposled) „vyrazit z kopýtko“ a strávit večer v drahé restauraci se svou milenkou Andreou. Jenže přitom na parkovišti omylem srazí Yvonu, která se právě chystala v téže restauraci se svým synem Erikem a jeho partnerkou Françoise oslavit narozeniny. A Françoise je dlouholetá přítelkyně Borisovy manželky...

ANDREA: *Kdybyste věděli, jak malou šanci dojmout mají tyhle fráze. Chlap, co se potápí, by se měl potápět v tichosti.*

Že celý večer nabere nečekaný směr a o konflikty a trapasy v něm nebude nouze, je více než jasné. Že si Yasmina Reza vychutná komické hrany všech drobných lidských sobectví a komunikačních neohrabaností, je také bez pochyb. Zároveň se ale s postupem hry prosazuje čím dál víc melancholické téma nenávratně uplývajícího života, který si navzdory všemu zaslouží být žit s co největší intenzitou. Pošetilé lidské touhy vzepřít se všežravému času a postupující marnosti. Třeba tím, že budeme mít styl. Fare la bella figura!
FRANÇOISE: *Večírek je mimo, já jsem mimo, tvoje matka je mimo, tak se hlavně nesnaž udržovat příjemnou náladu.*

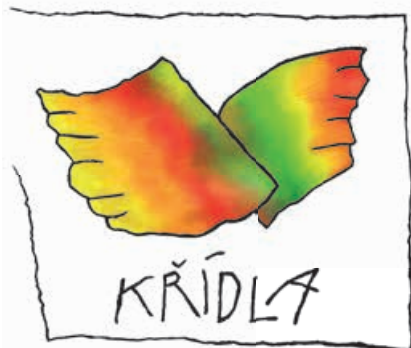
Pětici postav na našem jevišti ztělesní **Lucie Bergerová** (Andrea), **Alan Novotný** (Boris), **Zdena Herfortová** (Yvona), **Lenka Janíková** (Françoise) a **Aleš Slanina** (Erik). Inscenační tým režiséra **Mikoláše Tyce** tvoří **Michal Lázňovský** (překlad), **Andrej Ďurík** (scéna), **Petra Krčmářová** (kostýmy), **Lukáš Janota** (hudba) a **Jan Šotkovský** (dramaturgie). Premiéry se odehrají na **Činoherní scéně 24. a 25. října.** -jš-

Nezapomeňte hlasovat

do divácké ankety Křídla 2019/2020!

Spolu s koncem kalendářního roku se blíží i každoroční vyhlášení naší divácké ankety. Nezapomeňte tedy i vy hlasovat pro své oblíbené herce a inscenace. Použít můžete hlasovací lístek, který najdete uvnitř našeho magazínu nebo u pokladen v divadle. Stačí napsat jména těch, kteří vás v minulé sezóně nejvíce zaujali, pobavili či potěšili, zavzpomínat na to, které představení vás osobně nejvíce oslovilo, a třeba i vyzdvihnout, která z nehereckých složek inscenace byla nejvíce povedená. Vyplněný lístek vhodte do boxů v divadle, vaše hlasy sečteme a některé hlasující odměníme malými divadelními dárky. Vylosované šťastlivce čekají například i vstupenky na slavnostní vyhlášení Cen Křídla 2019/2020!

V příštím čísle

- Seznámíme vás s trojicí hereček, které se připravují na premiéru inscenace *Pretty Woman*. Naše Hana Holišová, Svetlana Janotová a Tereza Navrátilová vás jistě okouzlí stejně jako Julia Roberts ve slavném filmu.
- Odhalíme, kdo z našich kolegů byl nominován na letošní Ceny Thálie – máte se na co těšit!
- V rozhovoru s Lenkou Janíkovou si přiblížíme komedii *Bella Figura*.
- Plakát Barbory Goldmannové
- Fotografie z premiéry dramatu *Noc pastýřů* a mnoho dalšího z vašeho divadla

Mediální partneři

DOKOŘÁN ŘÍJEN 2020

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

258. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 22. 9. 2020

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

foto: Tino Kratochvil

návrh: Jaroslav Milfajt

realizace: Oldřich (Oleg) Vašica

ANTONIUS A KLEOPATRA

Jakub Uličník, Dagmar Křížová, Michal Isteník,

Jiří Mach, Eliška Skálová, Hana Štěpánová

William Shakespeare

ANTONIUS A KLEOPATRA

překlad Jiří Josek

milostná tragédie

režie Stanislav Moša

Premiéra 29. srpna na Činoherní scéně